

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122203519
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122203519.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Práva veriteľov, so sídlom 97251 Handlová, Prievidzská 14/4, IČO: 51134101, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXXX C., D. E. XXX/XX/X, 2. A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXXX C., D. E. XXX/XX/X, o zaplatenie 550 eura a prísl., o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/55/2022-947 zo dňa 29.03.2023, takto

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a III.
- N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov celého konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 300 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne zo sumy 300 Eur od 25.6.2022 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Žalovaní nemajú nárok na náhradu trov konania a žalobcovi súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že sa zaoberal predovšetkým právnou kvalifikáciou uplatneného nároku, keďže nie je viazaný jej kvalifikáciou uvedenou v žalobe. Za nesporné považoval jednak to, že žalovaní uzavreli predmetnú nájomnú zmluvu, ale aj to, že v prenajatom byte bývali aj v apríli 2021, ktorý je predmetom žaloby. Toto skutkové tvrdenie žalobcu uvedené v žalobe (ohľadom uzavretia nájomnej zmluvy) aj v neskoršom písomnom vyjadrení z 18.2.2022 (č.l. 805 o tom, že žalovaní sa z prenajatého bytu vysťahovali až v marci 2022) žalovaní nespochybnili vôbec.

Súd prvej inštancie za účelom právneho posúdenia nároku sa prejudiciálne zaoberal tým, či v apríli 2021 trvala nájomná zmluva zo dňa 17.2.2020 a preto podrobil súdnemu prieskumu bod 4.2 tejto zmluvy, ktorú je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Dospel k záveru, že táto časť zmluvy je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Umožňuje totiž bez časového ohraničenia predlžovanie nájomnej zmluvy vždy o rok, čo je v rozpore s § 3 ods. 1 zákona č. 98/2014 Z.z. V zmysle uvedeného ustanovenia totiž krátkodobý nájom bytu podľa zákona č. 98/2014 Z.z., na základe ktorého bola uzavretá sporná nájomná zmluva, môže trvať maximálne 6 rokov. Zároveň tento

postup prenajímateľa, ktorý umožňoval predlžovanie nájmu až na dobu neurčitú, súd považoval aj za obchádzanie zákona - všeobecného právneho predpisu, ktorým je Občiansky zákonník upravujúci nájom bytu v § 685 a nasl., v ktorom sú upravené práva nájomcu v oveľa väčšom rozsahu ako v zákone č. 98/2014 Z.z.

Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že zmluvné dojednanie v bode 4.2 zmluvy možno považovať aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Jedná sa o formulárovú zmluvu pripravenú prenajímateľom, obsah ktorej v tejto časti žalovaní ako spotrebiteľia nemohli ovplyvniť, opak by musel preukázať žalobca, čo sa však nestalo. Hrubá nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov je daná tým, že vyžaduje pre ukončenie zmluvného vzťahu napriek dohodnutej určitej dobe nájmu aktívne konanie žalovaných vo forme písomného vyhlásenia ich záujmu o ukončenie nájmu, čo je až šikanózne vo vzťahu k nájomcovi, keď musí, aby dosiahol ukončenie nájmu v dohodnutej dobe podľa zmluvy, aby písomne oznámil prenajímateľovi, že má záujem o ukončenie nájmu a navyše tento úkon musí urobiť najmenej tri mesiace pred ukončením nájmu.

Súd prvej inštancie konštatoval, že výšku bezdôvodného obohatenia v tomto prípade predstavuje dohodnuté nájomné, ktoré žalovaní (jeho výšku) nespochybnili a ktoré predstavuje sumu 300 eur mesačne, ktorá je ako nájomné uvedené v predmetnej nájomnej zmluve. Nebolo teda možné titulom vydania bezdôvodného obohatenia priznať aj nárok na 150 eur, ktorý predstavoval zálohovité platby za služby spojené s užívaním bytu dohodnutých v zmluve, nepredstavuje totiž nájomné. Súd prvej inštancie preto považoval za dôvodné žalobe o zaplatenie sumy 300 eur za užívanie prenajatého bytu žalovanými, hoci po ukončení nájmu v apríli 2021, predstavujúce ich bezdôvodné obohatenie, vyhovieť.

Súd prvej inštancie pri posúdení omeškania žalovaných s touto platbou aplikoval § 563 Občianskeho zákonníka. Vychádzal zo záveru, že žalobca netvrdil (a teda ani nepreukázal), že by pred žalobou vyzýval žalovaných na zaplatenie žalovanej sumy, preto za túto výzvu považoval až žalobu, ktorá bola žalovaným doručená 24.6.2022 a preto priznal úroky z omeškania až od nasledujúceho dňa a teda zamietol žalobu aj v časti prísľušenstva pohľadávky uplatnenej za obdobie od 16.3.2021 do 24.6.2022. Súd prvej inštancie považoval za neopodstatnený nárok na zaplatenie 14.časti peňažnej zábezpeky, ktorá bola dohodnutá v zmysle zákona č. 98/2014 Z.z. Uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže bola uzavretá v rozpore so zákonom, konkrétne s § 5 ods. 2 zákona č. 98/2014 Z.z. V zmysle citovaného ustanovenia totiž maximálna výška peňažnej zábezpeky mohla predstavovať len trojnásobok mesačného nájomného a úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu a teda v tomto prípade mohla predstavovať maximálne 1.350 Eur (450 x 3) a preto dohoda o výške peňažnej zábezpeky odporuje zákonu a je absolútne neplatná. Pri tomto nároku súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu o postúpení pohľadávky predstavujúcej časť peňažnej zábezpeky uzavretej medzi prenajímateľom a žalobcom ako absolútne neplatnú pre jej nezrozumiteľnosť, teda podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmluve o postúpení pohľadávky sa uvádza ako postúpená pohľadávka 14.časť kaucie za apríl 2021. V nájomnej zmluve bola však kaucia dohodnutá v 15 splátkach po 100 eur od apríla 2020 do júna 2021 a teda 14. splátka kaucie bola za máj 2021 a nie za apríl 2021, keďže ani splatnosť splátky kaucie nebola v zmluve dohodnutá tak ako pri nájomnom. Túto zmatečnosť nie je možné podľa súdu prvej inštancie odstrániť. 14. časť kaucie by mala byť za apríl 2021, teda nie je možné určiť o ktorú splátku kaucie pri postúpení pohľadávky vlastne išlo. Pri závere o neplatnej zmluve o postúpení tejto pohľadávky preto nie je daná ani vecná aktívna legitímácia žalobcu na uplatnenie daného nároku.

Súd prvej inštancie napokon poukázal na to, že účelom peňažnej zábezpeky bolo to, aby sa z nej zaplatili nedoplatky súvisiace s pohľadávkou prenajímateľa, predovšetkým nájomného alebo náhrady škody spôsobenej na byte a jeho zariadení. Po skončení nájomného pomeru však prenajímateľ musí nájomcom nepoužitú zábezpeku vrátiť. Je pritom nepochybné, že nájomný vzťah žalovaných k predmetnému bytu už zanikol a preto niet dôvodu preto, aby žalovaní túto zábezpeku zaplatili, osobitne z dôvodu, že žalobca žaluje žalovaných mnohými žalobami o zaplatenie dlhu na nájomnom.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 2 s použitím § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako CSP). Žalobca mal vo veci čiastočný úspech a podľa zásady pomeru úspechu strán sporu by mu prináležal nárok na náhradu trov konania len v rozsahu 9% (úspešný bol v podiele 54,54% a žalovaní v podiele 45,46%). Súd prvej inštancie však v tomto prípade aplikoval § 257 CSP. Zohľadnil totiž okolnosti tohto prípadu a predovšetkým protizákonný postup žalobcu pri uzatváraní nájomnej zmluvy so žalovanými v súvislosti s predlžovaním nájmu, čo súd rozobral v predchádzajúcej časti rozsudku. Za nelogický a nevhodný považoval aj postup žalobcu pri podávaní žalôb z tej istej nájomnej zmluvy, ale vždy išlo o nárok len za 1 mesiac nájomného na rôzne súdy, čím zbytočne predlžil súdne konanie, keďže súd jednak musel

zisťovať, o ktoré iné spory išlo a následne musel od každého súdu žiadať žalobu na posúdenie či nie je daná prekážka litispendencie. Za zmienku stojí, až aj keď súd vyzval žalobcu na predloženie zoznamu týchto jeho žalôb, žalobca ho predložil nie úplný. Chýbajú v ňom napr. spory vedené na Okresnom súde Banská Bystrica 9Csp/21/2022, Okresnom súde Topoľčany 4Csp/25/2022, Okresnom súde Žiar nad Hronom 19C/15/2022, Okresnom súde Liptovský Mikuláš 6Csp/21/2022, čo súd musí hodnotiť ako vážny nedostatok na strane žalobcu s možnosťou zavádzania súdu, ktoré je neprijateľné a preto by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, aby za týchto okolností súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade. Poukázali na rozhodnutie súdu z Liptovského Mikuláša, v ktorom si súd overil nejaké skutočnosti voči žalobe a žaloba bola zamietnutá. Pýtajú sa, že ako je možné, že pri zdokladovaní o zaplatení nájmu daného mesiaca sú ešte povinní zaplatiť úžerníkovi ďalší nájom, ktorý je už zaplatený, ako sa vyjadrili a zdokladovali. Zaslali súdu dokument, na ktorých súdoch od nich úžerník žiada zaplatiť nájom. Na každom súde žiada žalobca za iný mesiac v roku nezaplatený nájom. Keď si dá súd dokopy tie nezaplatené nájom z týchto súdov, tak by zrejme žalovaní neplatili nájom za celý rok, a to by ich nikto nenechal bývať zadarmo.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca uviedol, že odvolanie podané žalovanými nespĺňa zákonné podmienky, ktoré by odvolanie malo spĺňať, je neurčité, nezrozumiteľné, nie je z neho možné vyčítať, načo sa odvolávajú a ako navrhujú, aby súd rozhodol. Preto žiada odvolanie odmietnuť. Poukázal na to, že žalovaní vo svojom odvolaní nepredložili žiadne nové dôkazy, ktoré by preukazovali, že by si žalovaní splnili svoj záväzok, ktorý si žalobca uplatňuje v konaní. Pokiaľ ide o rozsudok súdu z Liptovského Mikuláša, na ktorý poukazujú žalovaní, ten bol zrušený a nie je preto právne záväzný pre žiaden súd. V prípade, že by odvolací súd považoval odvolanie za zákonné, tak navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalovaných (§ 124 ods. 1 CSP) bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel čiastočne žalobe, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok II., ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Súd prvej inštancie vyhovujúcim I. výrokom uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 300 eur s prísl. titulom ich bezdôvodného obohatenia na nezaplatenom nájomnom za užívanie bytu v mesiaci apríl 2021 podľa zmluvy o krátkodobom nájme bytu zo dňa 17.02.2020. Dospel k záveru o neurčitých a neprijateľných ustanoveniach zmluvy o krátkodobom nájme bytu, v dôsledku ktorých je táto zmluva v časti dohody o predĺžení nájmu (bod 4.2) a v 14. časti peňažnej zábezpeky absolútne neplatná, v dôsledku čoho vznikol nárok žalobcovi len na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie bytu (nájomné) voči žalovaným v 1. a 2. rade.

10. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že medzi pôvodným prenajímateľom G. H., I. a žalovanými ako nájomcami došlo 17.02.2020 k uzavretiu písomnej zmluvy o krátkodobom nájme bytu č. XX na X. poschodí, vchod č. X bytového domu súp. č. XXXX, ul. J., zapísanom na LV č. XXXX k.ú. C. (ďalej v texte ako „nájomná zmluva“). Nájomná zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 01.03.2020 do 28.02.2021. Nájomcovia sa zaviazali uhrádzať dohodnuté nájomné 300 eur mesačne spoločne so zálohovými platbami na plnenie spojené s užívaním bytu mesačne 150

eur, teda úhrne mali platiť 450 eur mesačne. Zároveň sa nájomcovia zaviazali zaplatiť prenajímateľovi peňažnú zábezpeku (kauciu) 1.500 eur v 15 splátkach po 100 eur s tým, že každá splátka bude zaplatená vždy do 15. dňa počnúc mesiacom apríl 2020 a končiac mesiacom jún 2021.

11. Súd prvej inštancie nemal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade uhradili žalobcovi sumu 300 eur predstavujúcu nájomne za užívanie bytu v apríli 2021, keď žalovaní nereagovali na výzvy súdu na predloženie dôkazov o úhrade nájomného.

12. Žalovaní v odvolaní namietajú najmä to, že v konaní zdokladovali zaplatenie nájmu za požadovaný mesiac.

13. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

14. Odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, vrátane tých, ktoré sa týkajú žalovanými tvrdeného zaplatenia sumy 300 eur za nájom bytu za mesiac apríl 2021, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

15. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaní v 1. a 2. rade ani na výzvu súdu prvej inštancie nepredložili žiadne dôkazy o zaplatení sumy 300 eur ako nájomného. V konaní bolo nesporné, že žalovaní bývali v predmetnom byte č. XX K. L. J. M. C. aj v apríli 2021 a mali sa vystaňovať z neho až v marci 2022. Z obsahu spisu je zrejmé, že v podaní označenom ako odpor proti platobnému rozkazu zo dňa žalovaní v 1. a 2. rade namietali, že voči žalobcovi nemajú žiadne omeškané platby a plnili všetky podmienky nájmu až do posledného dňa. Na to súd prvej inštancie výzvou zo dňa 06.09.2022 vyzval oboch žalovaných, aby špecifikovali obdobie, kedy bývali v predmetnom byte č. XX K. L. J. M. C. a aby preukázali zaplatenie nájomného za predmetný byt za mesiac apríl 2021. Výzva bola doručená obom žalovaným 16.09.2022, o čom svedčia doručky na č.l. 65 a 66 spisu. Žalovaní sa v určenom čase 10 dní nevyjadrili k výzve súdu. Žalovaní nereagovali ani na urgenciu súdu prvej inštancie, ktorá im bola doručená 27.12.2022. Nedostavili sa bez ospravedlnenia ani na pojednávanie, hoci žalovanému v 1. rade bolo predvolanie doručené dňa 20.3.2023 s poukazom na § 112 CSP a žalovaná v 2.rade si predvolanie prevzala 27.2.2023, preto súd prvej inštancie konal a rozhodol v ich neprítomnosti.

16. Na základe týchto skutočností preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalovaných v 1. a 2. rade, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázali úhradu nájmu vo výške 300 eur za mesiac apríl 2021.

17. Pokiaľ ide o rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Csp/21/2022-535 zo dňa 18.10.2022, v prvom rade odvolací súd konštatuje, že ten bol zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 10CoCsp/2/2023-677 zo dňa 31.01.2023. V ďalšom rade odvolací súd uvádza, že v prípade keby uvedené rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš stále existovalo, nie je nie je nim odvolací

súd viazaný, keďže tento nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovaciu prax, za ktorú možno považovať predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

18. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a vo súvisiacom výroku III., ako vecne správny, postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 257 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnej žalobcovi. Odvolací súd sa však stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v použití zmluvných podmienok v nájomnej zmluve, žalobcom, ktoré boli posúdené súdom prvej inštancie ako obchádzajúce zákon, resp. ako neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú tak neplatné pre rozpor so zákonom. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci (o akú ide aj v tomto spore ako konštatoval súd prvej inštancie v bode 34 odôvodnia) boli použité nekalé obchodné praktiky či uplatnené nároky na plnenia v rozpore s dobrými mravmi alebo na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné náhradu trov konania nepriznať.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).